

ENGELBERT GANGL:

Fantje od fare.

Andrejček.

Andrejček je stal pri oknu. Zunaj je snežilo na vse pretege, pa še burja je pihala, da je bilo res že malo preveč. Pa kaj Andrejčku vse to mar!

V kotu je peč, v peči ogenj, v ognju je toplota, v toploti je prijetnost, v prijetnosti je Andrejček, v Andrejčku je smeh.

Kar korenček striže venkaj zimi pod kljukasti nos, češ, pa me daj, če me moreš!

Ho, kaj pa to-le! Andrejček je kar pobledel; droban kljunček je potrkal na šipo: Tip-tip, odpri!

Andrejček odpre okno, ptiček prileti v sobo in sede Andrejčku na ramo. V sobi je Andrejček — ha, ampak ne več sam! V sobi je tudi ptiček. V ptičku je grlo, v grlu so strune, v strunah je pesem, v pesmi je zahvala, v pesmi je od kraja do konca vse!

Blaže.

Blaže je hodil po dvorišču. Hodil? Čemu! Ali ni lepše z bosimi petami drsati po tleh, da se prah prijazno dviga tja do strehe? Tako ima vsaj nos nekaj od tega!

No, roke v žepu, usta na žvižg: fiu-fiu! Oči pa za oblakom prahu.

Potem ni čuda, če je zmanjkalo Blažetu tal, da se je bil položil nanje kakor je dolg in širok.

Pa se brž domisli Blaže nečesa in se ozre, je li ga kdo gleda. Pa ker ga nihče ne gleda, kar vstane in reče samemu sebi: „Blaže, kar nič se ne jokaj, ker te nihče ne vidi! Počemu jok!“

Namesto da bi se jokal, si je rajši zažvižgal, pa je bilo tudi dobro.

Čenko.

Čenko je na pašo hodil
in piščalke je majil,
kosa je posnemal v grmu,
kos njegove je drobil.

Liska, kravica pohlevna,
slušala je pesem to,
z repkom je pomahovala,
češ, lepó je, res lepó!

Čenko spravil je piščalko,
stopil h kravici in del:
„Dosti bo za danes, Liska,
zvon večerni je zapel.“

Zvon večerni — glas presladki!
Čenko reče: „Lahko noč!“
Sen priplaval je nevidno,
vseokrog usnivajoč . . .

Čiro.

Čiro in pa črešnje! Glavo bi dal zanje — da, pa kako bi jih zobal brez glave?

Črešnje je bilo vsako leto dovolj, in tako je bilo Čiru tudi vedno dovolj veselja.

Črešnje v klobuku — pred klobukom Čiro, pa bi se kdo čudil, da je bil kmalu tudi trebušček poln? Komaj se je spravil na noge. Pa gre in se napije vode. Brez vsake potrebe se je napije do meje in preko nje. Toda črešnje in voda so se sprijele, da se ni Čiro nič kaj dobro počutil. Pa je precej napravil moder sklep: „Kadar se nazobljem črešenj, se ne bom več napil vode!“

Dragec.

Dragec je res mislil, da sega ves svet samo do domačega plota. Pa tudi treba ni, da bi bilo onkraj plota še kaj sveta. Da ima Dragec le svojo mamo, kaj mu hoče vse drugo!

E, pa ga je le prijela zvedavost, da bi malo pogledal preko plota, čeprav samo z enim očesom! Ali kako? Plot je tako visok, Dragec pa tako majhen! Pa naj se spenja še tako na prste, nič ne pomaga.

Majhen mož — velik pogum, to je beseda!

Pa pleza Dragec, pleza in pleza, da bi res že kmalu pokukal izza plota tja v veliki svet. Ali — joj! Hlačice se mu zataknejo ob žrebelj, da ne more ne naprej ne nazaj in da resnično obvisi med nebom in zemljo.

Seveda ni preostajalo Dragcu nič drugega, nego da je začel premilo zavijati in klicati mater na pomoč in pomaganje.

In res je ubogega Dragca samo materina roka rešila prve nezgode na prvem potu — v svet!

(Dalje.)

~ Kupite pirhe! ~